

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

10de mai 1891.

17de aarg.

De to ved vandposten: II. (Se forrige nr.)

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestilling, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

64.

Hvad mener frelseren med „himmeriges rige“?

Svar: Dermed mener han sin kirke eller menighed i verden. Hvormed lignes dette rige? Hvem er sædemanden? Af hvilken bestaffenhed er den sæd, som denne sædemand saar? Hvad sædeart nævnes her? Hvad er det for en ager, hvori denne gode sæd saaes? Hvem tilhører denne ager? Hvem saar i denne ager foruden menneskens søn? Har ogsaa djævelen ret til at saa i denne ager, eller saar han her i en ager, som han ikke eier? Hvad slags sæd saar da han? Hvad sindelag har denne onde mand mod Gud og Guds børn? Hvad kaldes han derfor. Hvor mange slags sæd er der altsaa saaet i den ene og samme ager? Hvilken tid benytter fienden til at saa sin sæd? Saar ogsaa Jesus sin sæd om natten, eller saar han om dagen? Hvad er dagen et billede paa?

Svar: Dagen betegner lys, sandhed, retfærdighed og hellighed. Hvad er derimod natten et billede paa? Svar: Natten er et billede paa mørket, løggen, ondskaben, o. s. v., og djævelen kaldes mørkets fyrste.

Hvad bærer nu saavel den onde som den gode sæd i den ene og samme ager? Hvem lægger mærke til, at klinte og hvede vokser op sammen? Hvem forstaaes her med tjenerne? Svar: Nærmest menes dermed kirkens lærere. Hvad kalder Jesus klinten, som er kommen op? Hvem har da avlet disse børn? Hvad kommer der altsaa op i verden, naar djævelen saar sin løgn og ondskab? Men hvad kommer der op af den gode sæd, som menneskenes søn saar? I hvis rige er altsaa disse børn? Og hvem tilhører de? Hvad gør tjeneren, saafnart han bliver var, at ogsaa klinten, d. e. djævelens børn, vokser op? Hvem er husbonden? Hvad forklaring giver husbonden i anledning af klintens tilstedeværelse? Hvad har tjeneren lyst at gjøre med denne ubelkomne, stadelige klinte? Hvad svar giver husbonden paa spørgsmaalet, om tjenerne maa saa lov til at luge den bort? Hvad

grund angiver husbonden for, at man ikke maa luge klinten bort? Er alle djævelens børn aabenbare som saadanne for herrens tjenere? Er alle Guds børn (rigets børn) aabenbare som saadanne for sine medmennesker? Hvem alene kjenner ufeilbarlig, hvem der er Guds børn, og hvem der er djævelens børn? Hvem blandt djævelens børn kan enhver oplyst kristen kjennde som saadan? Svar: Alle dem, som lever i aabenbar ugudelighed og foragt for Guds ord. Hvem kan derimod ikke kjenndes som djævelens børn, indtil Gud selv aabenbarer dem? Svar: Hyllere, d. e. dem, som med munden bekjennder Kristus og fører et udvortes ulasteligt liv. Hvem ligner altsaa disse hyllere i sin bekjendelse og sit ydre liv? Hvem kunde da let komme til at blibe rykkede op med, naar tjenerne vilde luge bort alle onde mennesker, saavel hyllere, som aabenbare ugudelige? Hvilken befaling gav derfor husbonden sin tjener med hensyn til klinten og hveden, som voksede sammen?

Hvad er høsten i denne lignelse? Hvem er høstfolkene? Hvad skal Guds engle gjøre ved verdens ende? Hvad skal englenerne gjøre med de ugudelige? Hvad skal der være for de ugudelige? Hvad er det for et sted, hvor der er graad og tænders gnidsel? Hvorhen skal de retfærdige komme? Hos hvem skal de være? Og hvorledes skal deres tilstand være? Kjennder du nogen, som lever aabenbart ugudelig, og som altsaa er et djævelens barn? Kjennder du nogen, som du tror sikkerlig maa være et Guds barn?

Ganga i Bairaahaven.

(Af Fru Agnete Læssøe, Kalkutta.)

en lille Gangas forældre var fattige arbejdsfolk i Kalkutta. De havde aldrig haft mere end til det daglige brød. En indisk dagleier, enten han nu er murhaandlanger, lastdrager eller veiarbejder, faar kun saa meget som 10 cents om dagen paa egen kost, og enhver kan forstaa, hvor lidet det er, naar en hel familie skal have mad. Gangas forældre havde derfor altid været fattigere end den fattigste husmand hjemme; men iaar var det værre end nogensinde; hungersnøden havde raslet aaret isorveien, og det lille, de havde, maatte de sælge for at saa mel til sit tarvelige maaltid.

Selv lille Ganga's messing-antelbaand om fødderne blev folgte, og det kostede hende mange taarer; men det vakre halsbaand af lysegraa glasperler fik hun lov at beholde; det nente ikke moderen at tage. Deres hytte var af ler, tækket med siv; møbler var der slet ingen af, kun et par vandkrukker og nogle grove matter, der tjente baade til bord og seng. Usfelt var det; men lille Ganga havde aldrig været vant til andet; hun var nu syv aar gammel, og da du aldrig har seet en liden hindupige, maa jeg give dig en beskrivelse af hende.

Mørkebrun var hun som chokolade, haaret var glinsende sort og tykt, men faldt langt og ugreit ned over hendes nakke; thi lille Ganga var desværre ikke saa slittig, som hun kunde være, med at rede det, — det voksede som en urfugl paa hovedet; hendes store sorte øine saa paa en som to stjerner, og man saa altid hendes hvide tænder; Ganga var glad og munter og kjendte jo heller ingen sorg, da hendes fornødenheder var saa faa. Hendes to daglige maaltider var: om morgenen en kokusskal fuld af melk og et fladbrød, der saa ud som en meget tyk pandekage, men rigtignok ikke var saa lækkert. Hendes mor lavede hver morgen i en jernpande over gløder 5 saadanne fladbrød af grovt maismel og vand, 4 til sig og sin mand og 1 til Ganga; det samme om aftenen, med den forskjel, at Ganga istedenfor melk saa fik lidt smeltet fedt paa tagen og en stefuldt kogte grønsager. Lækkert var det som sagt ikke, men nok til at stille sulsten.

Hendes klæder maa du tro kostede ikke hendes moder mange penge eller megen uleilighed, og Ganga blev hurtig klædt paa om morgenen; for hele hendes dragt bestod af et højrødt stykke tøj, der blev bundet om livet og dannede et lidet skjørt; ellers var hun ganske nøgen som alle andre smaa fattige børn i Kalkutta; ja hundreder af disse har ikke engang det ene klædebon, men tum-

ler om i sandet i samme stillelse som Adam og Eva i paradiset's have; thi det er jo altid varmt i Ostens lande, og de smaa stakkarer føler ikke savnet af klæder.

Idag var Ganga rigtig glad, hun havde faaet fri af sin mor; ellers maatte hun altid hjælpe moderen i hytten, men idag var det Baarra Din, festdag, og hun havde faaet lov at gaa ud i en stor have i nærheden og lege; ja hun fik endogsaa en pai — en kobberskilling lidt mindre end tredjeparten af en cent — for at kjøbe sig rofiner og ristede gule erter hos kjøbmanden borte paa hjørnet, den gamle, venlige brune mand, hos hvem hendes far altid kjøbte deres mel. Langt hvidt skjeg havde han og grøn turban paa hovedet. Han sad oppe paa sin disk blandt alle sine varer, røgte sin vandpibe og nikkede alid saa venlig til lille Ganga, selv om hun ikke, som idag, havde penge. Hun fik da sine godter, bandt dem ind i en flig af sit røde skjørt og løb nu lykkelig hen til haven.

Ja, den have var nok værd at komme i! Fuld af kokuspalmes først og fremst. De store nødder hang i klynger høit oppe i skyggen af de lange fjærlignende blade, hvert blad længere end en voksen mand; distepalmer og daddelpalmer stod side om side, og fra træ til træ gyngede slyngplanter som levende broer af vellugtende blomster og glinsende blade.

Lille Ganga løb forsigtig gennem det høie græs; det var ikke umuligt, at en slange kunde lure under det og stikke hendes nøgne fødder; mange børn saa paa denne maade en lykkelig død herhenne i Indien. Snart havde hun naaet sin vndlingsplads, en liden dam omgiben af siv og med deilige lyserøde lotus-blomster — en slags vandlilje — ved bredden. Her satte Ganga sig paa en flad sten og holdt sig stille som en mus; for saa vidste hun, at de smaa vandsnoge ikke vilde være bange for at komme op, og det morede hende at se dem stikke hovedet op af vandet

Dvergmus.

Stoffende.

for at slukke solskin; deres gule, stribede legerer saa saa smukke ud, naar de bugtede sig gennem vandet. Hun blev vækket af disse behagelige betragtninger ved et vældigt plask, som bragte alle snogene til at forsvinde. „Surdju, er det dig“, raabte hun og sprang henrykt op. Ja, det var hendes lille legekamerat, den tiaarige Surdju, der kikkede over havemuren og lo af sin spøg. Bips var han over muren. Klæderne generede ham ikke i gymnastiken; for et lidet klæde om livet og en højrød turban paa hovedet var hele hans dragt.

En saadan turban er et bekvemt, om end ikke meget appetitligt gjemmesed, naar man af gode grunde ingen lommer har. Surdju satte sig hos Ganga, tog turbanen af og tog godter ud af dens folder, sukkerlugler lavede af sukker og fedt og kringler bagte i fedt, og saa holdt de to børn et efter deres smag kongeligt maaltid. Om mine smaa venner hjemme vilde synes det samme, er ubist. Drikke øste de af dammen i den hule haand.

„Lad mig nu klatre op og se at faa fat i en kokusnød,“ sagde Surdju, da deres maaltid var forbi, og skjønt Ganga sagde, at det var forbudt, og at han kunde blive fasket, vilde han til at udføre sit vovestykke — for indiske gutter er ligesaa lystne efter kokusnødder, som visse smaa gutter hjemme i Norden efter æbler fra naboens have —, da et lydeligt miau-u afledede hans opmærksomhed. „Hvad mon det kan være?“ raabte begge børnene; for katte er sjældne i Indien, sandsynligvis fordi der er saa mange halvville hunde i gaderne, og disse udrydder kattene. Børnene gik efter lyden og fandt snart under nogle moringa-buste en nydelig halvbofsen persisk kat, der yndelig bred sig paa jorden; en slange smuttede bort mellem græsset og havde aabenbart tilføjet katten et farligt saar med sine gifttænder. „Den lille skaffar“, raabte Ganga, og mens Surdju hurtig som tanken brækkede en bam-

busstok af og knækkede ryggraden paa slangen,*) før den kunde naa sit hul, bøjede Ganga sig ned over katten og saa straks af lidt blod, som sivede ud af høire forpote, hvor den var bidt. Hun satte sine læber til saaret og sugede giften ud; det havde hendes mor fortalt hende, man kunne gjøre uden fare, naar man ikke havde saar paa eller i munden.

Hjælpen var kommen itide, og hun havde snart den fornøielse, at katten ophørte at klage sig; den begyndte at misse med øinene og faldt lidt efter i søvn. Surdju samlede en mængde friskt græs og lavede et blødt leie til den lille patient. Forsigtig lagde de katten ned og satte sig saa begge for at holde vagt over den. „Men se“, raabte Ganga pludselig, „hvad er det, den har om halsen?“ Forsigtig — for ikke at vække den — tog hun haarene tilside og saa nu, at katten havde en fin liden guldfjede med bjelde om halsen. „Saa maa den vist tilhøre fine folk“, mente Surdju, og Ganga blev ganske bedrøvet over, at de saa ikke kunde faa lov at beholde den. (Sluttes.)

En frelse der bor i formanende ord.

Da de offentlige kilder i London blev aabnede, besluttede det selskab, som aabnede dem, at enhver kilde skulde have sit bibelsprog skrevet ovenover. Over en af dem stod: „Herrens frygt er livets kilde.“ Ordsp. 14, 27.

En aften gik to unge mænd forbi denne kilde. Den ældste af disse var ansat paa et vertshus, den yngste var hans bror, som nylig var kommen fra landet for at faa en

*) Dette er den mest bekjendte og bedste maade at dræbe en slange paa, da dens ryghvirvler er meget svage, og man paa denne maade kan angribe dyret bagfra.

plads i det larmende London. Den ældste omtalte for sin bror en plan, han havde lagt. Han vilde nemlig forhøve sig penge ved at bestjæle sin principal.

„Dette er min plan, John“, sagde han, „og det er i sandhed en god plan. Du er jo fremmed her og ingen kender dig. Nuvel, du kommer ind paa vertshuset og forlanger et glas øl. Jeg giver dig øllet, og naar du har drukket, lægger du din seks-pence paa disken. Jeg lader, som om det er en guldmynt du har leveret mig, og giver dig penge tilbage. I aftenens løb kan du komme ind to tre gange, og vi gjør det paa samme maade hver gang; og naar jeg har stængt vertshuset deler vi pengene.“

John følte sig ikke utilfreds dermed, og skulde trolig have fulgt sin broders plan og være bleven bragt i elendighed, uden den frelsende kraft af sandheden i Jesus. Som de gik hen over gaden, stansede de foran en af de offentlige kilder, den nemlig, som havde den nys nævnte overskrift. Johns øie hvilte et øieblik ved skriften, og han læste: „Herrens frygt er livets kilde.“ Han tænkte paa søndagskolen, i hvilken han havde gaaet, da han var paa landet. Mange andre skriftsprog kom for hans tanker. Og idet han vendte sig til sin bror, sagde han:

„Georg, Gud ser os. Jeg dover ikke at begynde mit liv her i London med at stjæle.“

Den følgende søndag bivaanede han ynglingeforeningens møder. Han modstod standhaftig sin broders indbydelse og levevis og blev snart en afholdt kristen. Han blev frelst fra synd og fordærvelse. Det var Jesu sandhed, som frelst ham.

Mor sagde aldrig usandhed.

Paa dørtærsklen af et lidet hus langt ude paa heben sad der en liden gut. Det var øiensynligt, at han ventede paa

nogen. Endelig ved solnedgang kom der en veifarende forbi. „Venter du paa nogen, mit barn?“ spurgte den fremmede. „Ja, jeg har siddet her lige fra i morges tidlig og vente paa ham, som skal komme og hente mig“, svarede gutten med taarer i øinene. „Men er du da ogsaa vis paa, at han kommer?“ „Ja, mor sagde, før hun døde, at vorherre skulde nok sende en, som vilde tage sig af mig, og hun sagde aldrig usandhed.“ „Din mor har heller ikke sagt usandhed denne gang“, sagde den fremmede dybt rørt; „som du ser, har vorherre sendt mig. Gib mig din lille haand og følg med mig hjem, saa skal jeg bære dig i fars sted hertil.“

Ja saadan er vorherre. Derfor synger vi i en af vore skønne aftenange:

Det barn, som synes mest forladt,
Gud fader selv vil bevare:
han sender i den stille nat
til jorden sin englestare.
De sprede deres vinger ud,
naar alle øine sig lutte,
selv vaager hele verdens Gud
ved stablingens store vugge.

Dvergmusen.

(Med billede.)

Dvergmusen er et smukt, muntert lidet dyr, som ikke er mere end fem tommer langt. Den opdagedes først i Sibirien; men det har siden vist sig, at den ogsaa findes i en stor del af Mellemuropa, og i Danmark har man den baade i Jylland og paa Fyen.

I almindelighed er den gulbrun paa ryg og bug og hvid paa fødderne. Den lever særlig paa kornmarker, er ualmindelig rast og klatrer med stor behændighed. Med en forunderlig færdighed bygger den sit rede, saaledes som sees paa vort billede, og kan i saa henfærdede kunstfærdighed maale sig med mange fugle.

Hvad er der blevet af Bruno?

Hermine havde en liden broder, som hed Bruno, og hun var saa svært glad i den lille gut.

Bruno blev imidlertid pludselig syg og døde. Men det var umuligt for Hermine virkelig at tro, at han var død. Da hendes broder skulde begraves, og ligkiste-laaget blev slaaet igjen, og hun hørte salmesangen og kirkeklokkerne, blev hun rent utrøstelig tilmode og syntes, at det var aldeles uudholdeligt, at hun saaledes virkelig skulde stilles for altid med den søde lille Bruno. Den ene dag gif hen efter den anden, og det var ikke muligt for moderen at stille hendes sorg.

Saa var det en dag, da de sad ude ved Brunos grav, at de fik se en grøn larve, som krøb henad en blomst; denne larve tog moderen med hjem, hentede frem et glas, hældte en del frisk jord ned i og puttede larven opi.

Snart blev Hermine glad i det lille dyr; det var saa morsomt at se, hvorledes den kunde spise. Men en dag kom Hermine bedrøvet til moderen og sagde: „Mor, larven er væk. Jeg kan ikke finde den. At, nu har jeg ikke mere noget at være glad i!“

Moderen svarede: „Mit kjære barn! Larven er ikke borte. Lad blot glasset staa et par dage, uden at røre det, saa skal du igjen saa se den.“

Noget dage senere tog moderen Hermine ved haanden og førte hende hen til glasset, hvorpaa hun med en af sine fingre rørte om i jorden lidt. Ganske rigtig! Der laa larven. Men den havde faaet et ganske andet udseende; den var nu omgivet af et sort hylster. Larven var bleven til en puppe.

„O“, raabte Hermine bedrøvet, „larven er død ligesom min Bruno, og ligger nu ogsaa i en kiste i jorden ligesom min kjære Bruno.“

Moderen tog glasset med sig ind paa sit værelse.

Da et par dage var gaaede, begyndte moderen hver dag at se efter puppen; men hun fortalte ikke Hermine noget derom. Men endelig raabte hun en dag pludselig paa Hermine og sagde: „Stynd dig nu, Hermine og pas paa!“

Og se, puppen begyndte at røre paa sig. Man hørte en svag lyd, som naar en mus sagte gnaver paa et brød. Saa øieblikke efter gif hylsteret istykker, og en smuk sommerfugl fløj ud.

Hermine gav sig til at skrige høit af glæde og beundring over det prægtige dyr, som var kommen ud af puppen. Straks kom hun imidlertid til at tænke paa sin afdøde lille broder og sagde: „Vare ogsaa den søde Bruno kunde komme ud af kisten sin. Han behøvede slet ikke at være skjønnere, end han var før. Jeg vilde nu være mindst ti gange saa glad i ham som i gamle dage.“

Nu kunde den kloge moder svare: „Ser du, min kjære Hermine, det er netop derfor, at jeg har taget denne lille larve herind, forat du skulde se, hvorledes den gode Gud igjen kan gjøre de døde levende. Ligesom larven ikke blev i sin lille kiste, saaledes skal heller ikke vor Bruno forblive i sin kiste, men den gode Gud skal atter gjøre ham levende og lade hans legeme opstaa, naar hans time kommer. Ligesom der af larven blev en valter sommerfugl, saaledes skal ogsaa i sin tid vor Bruno fremstaa af graven med et herligt legeme, glad som himmelens engle, og saadan skal vi atter saa se ham igjen.“

Hermine saa forundret paa sin moder, men hun troede, hvad hun havde lært hende, og sagde: „Det var snilt, mor, at du viste mig larven, og hvorledes det gif den. Fra nu af skal jeg ikke mere gaa saaledes og græde over vor Bruno.“

Begravne byer.

1. Ved den lille aa boede Bernhard. (3 byer).
2. Om han sang bas eller tenor i de aar, husker jeg ikke. (2 byer.)

Ole L. Singdahlsen.

Oplæsning paa billedgaaden i nr. 17.

Formærk ei dine glade barndomsaar ved misnøje og utilfredshed.